

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap május 9^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' h a n d z s á r.

(Vége).

X.

„Egy lépést sem! — sehova nem kell őt bocsátni! — kiáltá az ezredes segédjéhez. — Még ma gyakorlatra, 's holnap hozzám kell őt rendelni ordonanczra!”

De e' szavakban valami vad, titokteljes volt, mintha egy phantomhoz intéztetnének; mintha az ezredes segédje mellett valakit keresne, utána nézne, 's hozzá még e' szavakat riadná: „fogom tudni magamat közéd 's közéje állítani; általam nem fogod látni a' gyenge kacsókat, a' tiszta napot, virágokat, hajnalfényt, 's az igéző mosolyt. — En meg fogom neked mutatni, az arcz milly halvány, milly beesett, a' szemek milly lankadtak lehetnek; — nekem nem kell cselködnöm, 's csalnom, nyakadra borulnom, kezedet elragadtatással szorongatnom; — nekem nem kell magamat tetetni, behizelegni, hogy téged beestelenitselek, reád egy szegleten lesködhessem, 's egy sötét éjjel hozzád lopódzhassam; — te enyim vagy a' tisztanap világánál, mindenek szeme előtt.”

A' gyakorlat roszul ment. Az ezredes annyira elégedetlen volt, hogy dühét lován csillapítá; ingereltt figyelmét különösen azon osztály rendetlenségére intézé, hol Bronin félig gunyos, félig keserű mosolylyal fegyverben állt. — Mi sem volt jó. Nem álltak szabályosan; a' homlok ingott; a' lépés rövid volt, lomha; a' pillanat nem elég gyors. Mindenütt hiányt látva, lovát kegyelem nélkül sarkantyúzva, mindig egy oldalt keresett, és akármerre tekintett, tűzszikrázó szemeknek iránya nem változott.

„Nem kell inogni! — kiáltá Broninra tekintve — igazítani őt!”

Az őrmester hátra kihajlott, 's Broninon könnyű lökést tett botjával. — Ez elsápadt.

Valóban kiállhatlan, midőn a' gyakorlat roszul megy; 's ti érteni fogjátok, hogy az ezredesnek veszteni kelle békétüresét, midőn sebesen vágatva mesterileg éppen Bronin előtt állítá-meg lovát.

, Millyen testállás ez? lehajlott! — őrmester ur, igazítsa őt! — a' térdet előre! a' vállakat egyenesen! a' mellet ki!'

A' főnök szavai rossz hatást tettek; a' közkatona ajkai reszkettek, 's egész arcán ez egyedüli jelensége volt az életnek, 's annak egész vad heve szemsugaraiba gyült össze. Bennek minden feküdt, megvetés, gyűlölség, utálat, 's a' kevélységnek egy neme, melyet bódultt szerelem éleszt, 's mellyben mi az egész világot mint nőszivet képzeljük, 's magunkat minden viszony, minden vetélytárs, minden dicsőségen felül emeljük.

De a' gyakorlati rendezés aligha hozta volna Bronint ez ingerlékeny lélekhelyzetbe; ő alkalmasint gyanítá, hogy haza jöttével miért rendelék őt gyakorlatra. Merően nézett maga elébe, 's kötelességét, anyját, hercegnőt feledve, mondá haldokló hangon: „ezredes! ne kinozzon ön; ez által nem javít ügyén; mondom, ne kinozzon ön!” — Az ezredes nem látott többé semmit; lova félre ugrott, vagy azért, mert nem birta már kormányozni, vagy azért, mert ki nem állhatván többé a' közkatona tekintetét, megsarkantyúzá azt.

A' disciplina áthágása, mellyen az egésznek jólléte alapul, 's az ezredes titka, ez a' kinzó titok, és ehez még: — „ez által nem segít ügyén” — — ez több volt az elégnél. — Tova nyargalt, vadul kiáltott, 's egy rettentő szó hangzék a' sorok közein. A' fegyver elvétellett a' közkatonától; egyenruhája leszaggattatott.

, Elég az ütleget, — bocsássátok! — szabályzá az ezredes néhány percz múlva az egyik homlok végéről. Segédjéhez lova-golt; intett neki; gyorsan 's észrevehető zavarral kiáltá neki: — „gyakorlatra többé nem küldeni; — tehet, a' mit akar, frakban járhat; lehet, hol neki tetszik; menni kell engedni.”

Valami, mintegy könyhöz hasonló, csillogott e' közt szemein. Gyorsan elfordult; sarkantyúit lova oldalába nyomá, 's eltűnt.

A' gyakorlatról haza térve, néhány közkatona a' durva ümögnek a' finom feletti elsőségéről társalgott, 's beszédjüket ama bölcs példabeszéddel fűszerezék, mellyben az éppen multnak egész eseménye testesül: — egy vertt két veretlent ér.

XI.

Alkonyodott.

A' földön egy közkatonai egyenruha hevert, fölötté egy ümög, bizonyosan valamelly vad szeszély rohamában felülről hasítva. Pál, az öreg szolga — millyen több alig van — semmit fel nem mert emelni, csak olykor tekintett-be az ajtón, 's már nehányszor kar-öltönyével szárogatá szemeit.

Bronin török divanon feküdt, arcát vánkösba nyomva, melyet a' hercegnő himzett. Ha olykor fejét fel nem emelné, 's ablak után nem nézne, mint ki setétség után leskődik; ha vállai olykor nem rángódnának, mint ki hátán fájdalmakat érez, — hinnők, hogy alszik. — Szolgája már rég beakart jönni; most lassan átlépé a' küszöböt, a' divanhoz közelített, és szorongva, halkal, és szomorúan mondá: „uram! egy levelke; ön gyakorl... — itt megakadt, 's más irányt adott beszédének — korán reggel küldé a' hercegnő!”

Bronin kinyújtá karját, a' nélkül hogy fejét felemelné; elvév a' levelkét, 's olvasatlanul szétszaggatá. — Pál búsan voná magát vissza, de csak hamar gyorsan rohant-be.

„Uram, a' nagyságos asszony jó!”

Bronin fölugrék, 's kiáltá: — „ne szóllj!” — 's merően helyén maradt. Ugy látszék, megijedt. Némelly könyűktől, bizonyos zokogástól félünk még halálunk óráján is. — A' hir bizonyosan anyjáig hatott, mert miért jönné illy későn?! — Pál öltönyt húzott urára; elveté az ümögöt, világot hozott. — Az anya ajándoka, a' születésnap ajándok, a' becses handzsár, falon fénylett. — Bronin pillantata oda hullott, 's megrázkodék.

„Jánoskám, édesem!” — kiáltá az anya kívül.

Bronin reszketett, és szemeit nem meré felütni.

„Jánoskám! kegyelmet nyertél! — e' szavakkal 's az ifjúsággal határos gyorság és vidámsággal rohant nyakára. — A' herceg éppen most kapott levelet Pétervárról, 's legközelebb a' napi parancsban lesz.” — Könyűk györögtek-le arcán, az öröm könyűi, — 's csókokkal halmozá Bronin arczeit.

Bronint ez öröm, a' sorsnak e' gunyja megnémítá. — Van egy érzet, melly semmi idegen hevülést el nem fogad, mellyet nevezni, részvéttel bonczolni nem lehet. — Az ég kiderülhet; kedvező szelek fúvhatnak; a' vitorlák duzzadtak lehetnek: — de nehézhöz terhe az érzetnek elmeríti az ember-élet hajóját.

„Induljunk édesem gyorsan; várnak vacsorához; a' jó herceg pezsgőre hivat; o milly vig-ő, és milly vidám a' fiatal hercegnő! — 's e' mellett az anya két-értelműleg mosolygott. — De miért van illy sötét nálad?”

„Világos van anyám!” — viszonzá Bronin, fejét karjára támasztva.

„Induljunk hát, siessünk!”

„Én nem mehetek; nekem az ezredest kell látnom.”

„Ej édesem!”

„Nekem sz ezredest kell látnom anyám!“ mondá a' fiú erős hangon, a' handzsárra nézve.

„O ő bizonynyal nem fog azért haragudni. Az ezredes a' milly kedves, olly jó irántad! Holnap köszönetet mondunk neki, 's én imádkozom érte. De mibajod édesem? hiszen te éppen nem vagy vig!“

„Vig, anyám; igen vig!“

„Ej — kiáltá az anya — milly nagyon megszorítád kezemet! — 's indulattal csókolta a' fiút.

Sokáig ellenkezett. — Végre észre vevé az anya a' fiú halványságát, 's bizonyos gondossággal (melly magában mit sem foglalt, mivel az öröm minden más érzetet elnyomott) kérdé: — „beteg vagy édesem? mi bajod?“

„Sokat jártam ma, 's fáradt vagyok; de ne nyugtalankodj anyám, holnap mindennek vége lesz.“

Az anya elhiszi, hogy a' fiú nem mehet, hogy fáradt, hogy pihennie kell, 's hogy holnap mindennek vége lesz.

„Mit sem izensz a' herczegnőnek?“

„Tiszteld őt, 's köszönd neki!“

A' fiú ismét megfogá az anya kezét, ajkaihoz nyomá, 's ez elhalmozá amazt csókokkal.

„Tehát holnap, édesem, mindnyájan az egyházba leszünk.“

„Holnap, anyám“ —

A' koci elrohogott; mindenhol csend uralkodott; csak az ebek ugatták még itt ott egymást.

„Pál feküdj-le; magam vetkezem!“

Hosszú óra folyt-le, 's hallani lehetett, hogy Pál is alszik.

Bronin néhányszor keresztülhasítá a' szobát, majd az ablakra nézett, majd a' falakra, majd semmire. Rögtön megállt a' handzsár előtt, 's azt szemeivel elnyelni láttatott. E' pillanatban a' köz-katonában nem lehetett többé a' hadnagyra ismerni.

A' handzsár le volt véve a' falról.

A' hold két élesen elválasztott részre osztá az utszát; világos és homályos határán, azon vonalon, hol az életnek vége és halálnak kezdete összefolyt, megjelent, 's ismét eltűnt árnya egy köz-katonának; de ő'r lépdelt az ezredes szállása előtt. Félelem vagy önutálat — de van valami, mi az embert visszatartóztatja éjjel valaminek orozva tételétől.

XII.

Egyházba harangoztak. Innep volt. Keverve lépdeltek katonák parasztok 's parasztnők az uton. — Ennek kalapja mellé volt egy virágbokréta tűzve; amannak öve mellé vagy keblére. Sokan lomhán vonultak az egyház felé, 's nem megindulás nélkül tekintget-

tek a' zártt korcsma felé.—Az idő csudaszép; egyike volt ez azon kimondhatlan pillanatoknak, midőn élni nem tesz egyebet, mint nem emlékezni, nem tenni, nem reményleni, hanem csak lélekzeni, az eget, zöldet, kéket nézni; — egy éldelet, melyet sem munkával sem pénzen nem lehet vásárlani.

Távulról hat lovas kocsí járdalt elő; belőle egy fényes kalap dült-ki egy felől, 's fehér fátyol lobogott más oldalról. — „Ő excellentiája leányával!“ — susogák sokan. Az ezredes is megjelent. Kilépve szállásáról, megfordult, és setéten mondá valakihez: „békéltessen-ki vele!“

Ezután az egyház felé fordult; de alig tett néhány lépést, midőn egy közkatona előtte állt, csákó nélkül, nyitott egyenruhában, elidomtalanitott, dültt arczczal, 's bal keze rettentő erővel hullott az ezredes vállára.

A' handzsár vasa villant a' nap sugariban, és eltűnt.

Egyházba harangoztak, de senki nem ment-be. Számtalan csoport állt tömötten, élettelenül, merő szemekkel 's ostoba ujságvágygyal. — Bizonyos félénk, alig hallható mozgalom csak azoknál volt észre vehető, kik mások háta mögött állván, igyekeztek e' soha nem látott jelenetet éldelhetni. Némelly tiszték fejét fogták a' szegény ezredesnek, 's az orvos vérrel borítva vont-be egy rettentő sebet. Néhány közkatona ránczigálá 's kötözé a' gyilkost. Ennek halvány arcza élénkült, vonaglott élettől, mint egy holt test vonaglik a' galvanicus sziklától; pirosság borítá arczeit, könnyei folyásnak eredtek. — Az egyház lépcsőin két nő hozatott új életre. — Ő oda nézett, 's e' szomorú, szivszaggató hangok: — „anyám, anyám, édes anyám!“ — hasíták keresztül a' levegőt.

Még néhány szót tett utána, de nem lehetett őket érteni, mert könnyükkal nyelé-le őket.

Néhány nappal később a' feketével bevontt doboknak tompa zugása hirdeté az ezredes temetését.

Bizonyos idő múlva ugyan azon katona-osztály, melly az ezredes koporsóját követé, más foglalkozáshoz készült a' mezőn. Az előhomlokot őt közlegény állt, köztök egyike fegyver nélkül, olly öltönyben, mellynek idoma már nem volt. — Az osztálynoki segéd felolvasott. — Hangzott a' rendező szó: — „nyissatok tagot! fegyvert lábhoz!“ — Gyorssággal osztogattattak-ki a' sornak zöld suhogók; irtózva ragadá-meg, és suhintá-el a' levegőbe némelly közlegény; 's bajtársaikkal nevetgélve mondogatták: — „ah, ha neked kellene e' zöld utszát átvándorlani!“

Üték a' dobokat, 's a' szerencsétlent az utszába vezették.

Több tiszt elfordult.

A' sorok mögött egy sebész jött, ment, 's közelben egy tali-
ga várakozott.

Nem tudom a' herczegnőből mi lett. Eltűnt, mint jövő, az ég
's más nap homályában. — Eltűnt talán gyásza magányába, — talán
vakító 's bódító villámai közt a' fényes világnak. Csak azt tudom,
hogy 'a' faluhoz közeli mezőn egy granit-kő emeltetett vas rostély-
lyal körítve, hova naponnan sirni járt, 's honnan egyszer irtózat-
tal rohant-el, mivel ugyan azon kóhez két szolga egy erőtlennül
idős nőt vezetett, 'nyomaival arczán a' legrettentőbb dulásnak —
és virágokkal főkötőjén. — Ezen félig holt nő korán ébredt — ha
a' tagoknak egy görcsös ridegülését álomnak lehet nevezni. — E'
nő felegyenesedék 's kiáltá:

„Ma Jánoskának születése napja van! Adjatok uj öltönyt, bál-
főkötőt; adjatok virágot; nyujtsátok ide a' handzsárt! hadd aján-
dékozzam, hadd lepjem-meg vele Jánoskát!“ *Pólya Endre.*

PESTI VIZSGÁLÓ.

HIRSZEKRÉNY. — Az aprilisi utósó és majusi első napokban volt hideg
éjek csakugyan deret hoztak magukkal; névszerint majus 1-én 's 2-án, mely
a' laposabb téreken a' szőlőhajtásokat 's egyéb kényesebb növényeket meg-
csipkedte. — Ámbár maj. 3—4-kén borongós volt az idő, az eső azonban
7-ig még nem enyhíté viz után sovárgó telkeinket.

A' v a k o k intézete felsőbb rendelmény következtében nem sokára is-
mét Pestre jövend. Számára ugyan azon ház, melyben a' nevezett városban
az árvizelőtt volt, egy emeletesre építettik-fel Zitterbart építömester ü-
gyelete 's H a v a s J. ur főigazgatósága alatt. — Szándékban van ezen építés
költségrészének némi fedezésére „Pál“ oratoriumot a' nemzeti színházban
magyar nyelven előadatni.

A' pestmegyei tisztujítás (maj. 5.) hire már a' határnapot megelőző több
nappal is élénk zsbongást hozott városunkba. Legalább már 3-án éjjel min-
den felé hallottuk a' zenét 's a' vig cortések kurjongásait.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' középtenger melletti sópósványok festő ereje. — Joly
ur, ki e' festő erő okairól márt irt 's azt bizonyos ázalékférgeknek tulajdo-
nitá, néhány illynemű állatot élve Parisba hozott. Itt az ismeretes Milne E-
duarddal igen erős nagyítóüvegsegedelmével vizsgálván azokat, e' parányok
fején két feketés pontot lelt, melyek ahoz hasonlítanak, mit Ehrenberg szem-
nek tart. Szembeszökő a' hatás, melyet édes viz ezen állatokra tesz; leg-
ott csomószerűekké lesznek, 's rendkívül gyorsan és hevesen mozognak.

É r e z g a z d a s á g O h i o b a n. — Egy, a' status parancsára tett vizs-
gálatból kitetszik, hogy e' statusban 12,000. □ mf. köszénrétegekkel van el-
látva; 5000. □ mfet. azon köszén-területek foglalják-el, melyeknek közép

mélysége 6. lábnyi, 's könnyen ásathatók. Némely ponton többreteg van egymás fölött, 's vas- és mészkőfekvetek által elválasztvák. A' köszénrétegek ásatásra kedvezően fekszenek; mert hegyek és szorulatokban vannak, hol kevés költséggel nagy vermek, mély kutak és hatalmas drága gépek nélkül, mellyek Európában 's legtöbb egyesült tartományban ásatáshoz szükségesek, juthatni hozzájuk. Minden □ mf. 6. lábnyi mély köszénréteggel mintegy 6. millio tonnát ad, mi a' lakosok-, ugy a' magánosak- mint gyárbirtokosoknak elegendő leend. Ha kétszerezzük e' mennyiséget, hogy a' status nevededő népessége és ipara szükségait megelőzhessük, ugy csaknem a' földszinen fekvő köszéntömeg 2500. évre elég lesz. Ha a' nyereményt, mellyet minden négyszögű pózna köszén ad, 25 centimre becsüljük, ugy minden hold 2000. dollarnál többet hoz-be. — A' hivatalos tudósításból, mellyről beszélünk, kiviláglik, hogy e' status vaskőrétegei rendkívüli fontosságúak 's csaknem felszámíthatlan becsűek Azok gazdagok — nehánya 60. petetis ad—'s könnyen kiásathatók; és mivel a' szén és mészbányákhoz közel fekszenek, könnyen előre láthatni, hogy a' statusra nézve egy legnagyobb, legkimerithetlenebb jövedelem-forrássá válandnak. Csekély felszámítás szerint egy vaskőréteget, mellyet ásní kezdének, 60 mf. hosszú, 6. mf. széles és 3. lábnyi mélynek mondanak. E' rétegből egy □ mf. mély kerékszámmal 3 millio köbpóznát foglal magában, szintannyi tonna vasat adand az olvasztókemenczéből. E' számot a' réteg □ mföldei számával (360) sokszorozva, csupán e' táj 1,080,000,000 tonnát vagy 2700 év alatt évenként 40,000 tonna vasat adand, olly öszveg, melly fölér a' legnagyobb mennyiséggel, mit Anglia 1829. előtt nyert. E' becslésből, melly a' dolgok valódi állásánál csekélyebb, kitetszik, hogy a' status e' részének vasércze csaknem kiszámíthatlan idő alatt nemcsak az ország minden szükségének megfelelőend, hanem tetemes kalmárczikket is képezend.

KÜLÖNFÉLE.

Nemes boszú. Következendő rövidke elbeszélés bizonyítványul szolgálhat ahoz, miként lebeg-fel gyakran az emberi szív- szorultság és szenvedély mélytánytalanság és nyomorrali küzdésében az erény hősszívűségéhez.

Torcelli Benedetto kapus volt Signor Bordano kalapgyárában. Egy estén ez utóbbinak távolléte alatt szép pénz-öszveg veszett-el a' pénztárból. A' rablás olly ügyesen végeztetett, hogy legkisebb gyanú sem érhető a' gonosztevőt. Benedetto, ki csupán magánosan vala honn, és kötelességénél fogvást a' ki és bemenőket szorgosan megvigyázni vala rendelve, minthogy csak gyanakodtak rá, de a' bebizonyítás hiányzott, nőtül 's két leányával együtt szidalmak közt a' háztól elutasított. A' szerencsétlenek e' képpen nyomasztó inségre jutottak. Leányainak egyike, ki Caliano haszonbérllővel járt jegybe, a' házasság megsemmisülésekor kétségbeesésből élte legvirágzóbb szakában lett a' halál áldozatja. Éppen midőn a' legszigorúbb tél közepe felé folynék az idő, a' szerencsétlen atya, hogy nyomorral küzdő családjának élelmeztetését biztosíthassa, napról napra a' legszükségesebb ruhadarabok és bútorokat vala kénytelen eladni, 's reggelenként átbarangolá a' bércezek rengeteit, száraz gyökereket és ágakat gyűjtögetendő, hogy gyér tűzhelyének élelmet és táplát szerezhessen.

De e' gyenge források is csak hamar kiapadtak, 's az utósó falatig eladatott minden. Nehány nyaláb szalma volt az úgy, mellyen a' kétségbeesett

család a' bizonyos halál elébe nézett; míg végre eljött a' nap, midőn kenyér és lakhely nélkül valának.

E' szörnyű nap előestéjén Benedetto volt urával találkozik, ki éppen vadászatra készült. Ő tehát ennek lábaihoz rogyott; elébe adá ártatlanságát, 's nagyon kéré őt, lenne könyörületes egy éhel halandó család iránt.

De Bordano kérlelhetlen maradván: „soha sem valék könyörületes gazemberek iránt“ — felelettel, tanácsal, éljen ragadozósaiból.

E' szavak szinte megsemmíték Benedettót, kit mondhatlan szenvedései olly mélyen sujtának, és alig tudván haragját fékezni, eltávozik, 's tompa hangon a' fenyegetődzés néhány olly szavait mormogá, melyeket még a' nagylelkűek kebléből is felidéz a' fekete kétségbeesés.

Ezen heves jelenet után Bordano vadászatát folytatá. Néhány óra alatt körüljárta legkisebb siker nélkül a' hegyeket, és éppen a' hazatérésről eszmélt, midőn rögtön egy pompás fajdyúk szálla-fel előtte. Bordano cízelo, lő, 's a' szárnyas meglehetősen távolságban földre hullott.

A' vadász a' lőtt vadnak leeste után az ismert irányban futott a' vad után, 's azt majdnem utól éré, midőn a' hegyvidék közönséges mély utjainak egyikén egy elszáradt fenyőfa ágaiba ütődött lába, melly egy körakást, mint valamelly természeti töltést, fedezett. Mindezen darabok a' faleestével aláhullottak, 's egyike olly tetemesen éré Bordanót, hogy törött lábbal, lelketlenül rogyott a' földre.

A' nap gyorsan látkör alá merült; a' szerencsétlennek ereje megszakadt, és sötét gondolatnak engede tért, midőn a' töredezett szikla-darabok között egy férfit látott haladni. Bordano új reményre ébrede; kiálta, 's az idegen közeledék: de o borzalom benne békülhetlen ellenségére, Benedettóra ismert.

A' félelem és rettegés őt olly hathatósan zavará-meg, hogy jégkezeivel a' közeledő felé irányzá csövé, ki ezer akadály és gáton tört-át, halálos ellenségét segitendő. De a' természet engedni vala kénytelen e' lázos felingerülésnek, 's mire Benedetto a' szerencsétlenhez elért, amaz elveszté öntudatát.

Az éj már beállott, midőn egy bágyadt utazó, mereven 's hihetőleg holt testet czipelve vállán, a' gyár kapujánál megállapodott. Itt letevé terhét, és éppen bebocsátásért akart kopogatni, midőn a' földön fekvő szerencsétlen ájulásából felüdült, és siralmas hangon így kiáltott: „kegyelem, kegyelem, ah mint szenvedék! hol vagyok?“ — „Bordano Pietro kapuja előtt!“ — válaszolt az egykori kapus. — „És ki vagy te megmentő?“ — „Torcelli Benedetto!“ — „Halálos ellenségem?“ — „Az valék, míg ép és egésségesek valának lábaid.“

Benedetto ma visszanyeré régi szolgálatát.

B.—

Sokszor lefestetett. Minap Berlinben egy angol jött volt Schrader L. képfestőhöz, 's arcát lemásoltatta — A' szigeti lakos nagy örömet mutatott új képén, jól megfigyette, 's elbeszélte, hogy már most saját másolatját 300 képben bírja, és azért utazik a' derékföldön, hogy ön személyének képmásaiból ezer darabot különös képtára számára gyűjtsön össze. — Ezt csak angol teheti!

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.